

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/78/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5920201293
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5920201293.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členov senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Jozefa Turzu, v právnom spore žalobkyne: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpenej právnym zástupcom Hudzík & Partners, s. r. o., so sídlom Mnoheľova 830/15, 058 01 Poprad, IČO: 47 251 654, proti žalovaným: 1/ A. D., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt E., XXX XX E., 2/ A. D., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt E., XXX XX E., žalovaní 1/, 2/ zastúpení právnou zástupkyňou JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou so sídlom Urbánkova 1562/6, 040 01 Košice, IČO: 35 561 734, o vypratanie nehnuteľností, o odvolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 9C/24/2020-202 zo dňa 28. marca 2022 (v súčasnosti vec Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. RK-9C/24/2020), takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v poradí prvom a druhom výroku potvrdzuje.

Odvolanie žalovaných 1/, 2/ voči v poradí tretiemu výroku rozsudku okresného súdu, ktorým súd návrh žalovaných 1/, 2/ na prerušenie konania zamietol, odmieta.

Žalobkyňa má voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9C/24/2020-202 zo dňa 28. 03. 2022 v poradí prvom výroku uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť vypratať nehnuteľnosti evidované na LV č. XXX, k. ú. E., a to rodinný dom súpisné číslo XXX, stojaci na pozemku parcelné číslo 882 – zastavané plochy a nádvoria a pozemok registra KN – C parcelné číslo 882 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 169 m², do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V poradí druhým výrokom žalobkyne voči žalovaným 1/, 2/ právo na náhradu trov konania nepriznal. V poradí tretím výrokom návrh žalovaných 1/, 2/ na prerušenie konania zamietol.

2. V odôvodnení konštatoval, že žalobou doručenu súdu dňa 15. 07. 2020 sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovaným vypratať nehnuteľnosti evidované na LV č. XXX, k. ú. E., a to rodinný dom súp. č. XXX, stojaci na pozemku parcelné číslo 882 a pozemok parcelu KN „C“ č. 882, ktoré nadobudla príklepom na dražbe konanej dňa 16. 03. 2018 a zaplatením sumy za predmet dražby. Žalovaní vydraženú nehnuteľnosť odmietajú uvoľniť a v nehnuteľnosti naďalej bývajú bez právneho dôvodu.

3. Žalovaní poukázali na to, že sa domáhali ochrany prostredníctvom žaloby o určenie neplatnosti dražby z dôvodu, že ich rodinný dom bol predaný v dražbe za podhodnotenú sumu. Zo dňa na deň sa ocitli bez strechy nad hlavou, keď v uvedenom dome s nimi spolu žije aj 10-ročná ťažko postihnutá dcéra, 19-ročná dcéra a rodičia. Momentálne nemajú kde ísť. Žiadali, aby súd prihliadol na ich ťažké finančné a sociálne pomery a umožnil im v uvedenom dome ostať do doby, kým si nájdu nejakú bytovú náhradu.

4. Následne žalovaní v priebehu konania navrhli prerušiť konanie do skončenia konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/131/2019-414 zo dňa 21. 11. 2019 z dôvodu, že v uvedenom konaní sa rieši otázka, ktorá má zásadný význam pre rozhodnutie vo veci samej. Zároveň žiadali žalobu zamietnuť s poukazom na to, že ide o ich jediné obydlie a žaloba žalobkyne predstavuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi.

5. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k zisteniu, že na základe opakovanej dobrovoľnej dražby podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov, konanej dňa 16. 03. 2018 v F. B., sa žalobkyňa stala výlučnou vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre okres G., obec a kat. úz. E., ktorých vypratanie je predmetom konania. Žalovaní sa v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5C/12/2018 domáhali určenia neplatnosti predmetnej dobrovoľnej dražby. Okresný súd rozsudkom č. k. 5C/12/2018-347 zo dňa 29. 01. 2019 žalobu zamietol, Krajský súd v Žiline ako súd odvolací na základe odvolania podaného žalobcami rozsudkom č. k. 9Co/131/2019-414 zo dňa 21. 11. 2019 rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní dovolanie. Dôvodom uskutočnenia dobrovoľnej dražby bolo uspokojenie splatnej pohľadávky navrhovateľa dražby (Prvá stavebná sporiteľňa, a. s.) vyplývajúcej zo zmluvy o úvere č. 3297770404 zo dňa 02. 03. 2015, ktorá bola zabezpečená zriadením záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech uvedenej spoločnosti.

6. Súd na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobkyňa ako výlučnej vlastníčke vypratávaných nehnuteľností svedčí aktívna vecná legitímácia na podanie žaloby o vypratanie predmetných nehnuteľností v zmysle § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

7. Pokiaľ ide o obranu žalovaných, že vypratanie nehnuteľností by bolo v rozpore s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. v rozpore s dobrými mravmi, súd posúdil v konaní nesporné skutkové tvrdenie žalovaných o ich ťaživej sociálnej situácii, ako aj to, že nemajú zabezpečené bývanie iným spôsobom, avšak s poukazom na dobu, ktorá uplynula od vykonania dobrovoľnej dražby a od právoplatnosti rozhodnutí súdov o zamietnutí žaloby na vyslovenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, dospel k záveru, že v danom prípade by zamietnutím žaloby o vypratanie predmetných nehnuteľností došlo k neodôvodnenému zásahu do vlastníckeho práva žalobkyne. Súd poukázal na vyjadrenie žalovaných, ktorí prvotne vo vyjadrení k žalobe požiadali súd, aby im umožnil v predmetnom dome bývať do doby, kým si nájdu bytovú náhradu, avšak v konaní neprodukovali žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali (alebo aspoň nepriamo nasvedčovali tomu), že si alternatívu bývania skutočne aj hľadajú. Pokiaľ žalovaní poukázali na to, že sa chceli so žalobkyňou dohodnúť na nejakom nižšom nájomnom, kým sa ich finančná situácia nepolepší, žalovaní nijako nekonkretizovali aká konkrétna ponuka bola žalobkyni z ich strany daná a či táto ponuka mohla byť pri posúdení situácie žalovaných zo strany žalobkyne posúdená ako akceptovateľná (resp. zo strany súdu preskúmateľná ako skutočnosť zakladajúca možný dôvod na aplikáciu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súd poukázal tiež na to, že žalobkyňa podľa tvrdenia žalovaných sama ponúkla možnosť predmetný dom od nej odkúpiť (za 80 až 90 tisíc eur), čo však žalovaní považovali za neakceptovateľný návrh.

8. V nadväznosti na uvedené, s poukazom na dĺžku času, po ktorú je žalobkyni bránené užívať vypratávané nehnuteľnosti po tom, ako sa stala ich výlučnou vlastníčkou, keď dôvod na zamietnutie žaloby o vypratanie nehnuteľností nemôže byť (spravidla) trvalý (takýmto výkladom by došlo k trvalému zásahu do práv vlastníka), ale je dôvodom daným v konkrétnom čase, viazaným na konkrétne okolnosti, ktoré sa môžu meniť a nemôže byť zo strany povinného „umelo“ predĺžovaný a chápaný ako trvalý, súd nezistil dôvody pre aplikáciu ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že aj dôvod objektívnej „neochoty“ povinného môže byť dôvodom pre nenaplnenie hypotézy § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaní mali v spore produkovať skutkové tvrdenia podporené dôkazmi, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že existujú objektívne prekážky brániace im po takú dlhú dobu zabezpečiť si iné bývanie, dosiahnutie vyšších príjmov a pod., čo však neurobili.

9. S poukazom na ust. § 151i, § 853 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré bývalým vlastníkom nehnuteľnosti neumožňuje vo vzťahu k záložnému veriteľovi domáhať sa bytových náhrad, resp. možnosti aplikácie dobrých mravov v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v súvislosti s výkonom záložného práva, pri ktorom dochádza k strate vlastníctva pôvodného vlastníka (dlžníka), súd nevidel dôvod, pre ktorý by toto ustanovenie prinajmenšom neoslabovalo postavenie pôvodných vlastníkov (t. j. vlastníkov nehnuteľnosti pred výkonom záložného práva) v možnosti domáhať sa aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k nadobúdateľovi predmetnej nehnuteľnosti.

10. Návrh žalovaných na prerušenie konania do skončenia dovolacieho konania vedeného na základe dovolania podaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/131/2019-414 zo dňa 21. 11. 2019 súd podľa § 162 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej „C. s. p.“) zamietol. Súd nevidel dôvod na

prerušenie konania, keď spory medzi sporovými stranami sú na základe uvedeného rozsudku krajského súdu právoplatne vyriešené. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemá suspenzívne účinky.

11. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 257 C. s. p. a žalobkyni, ktorá bola úspešnou stranou konania, právo na náhradu trov konania nepriznal. Dôvody hodné osobitného zreteľa súd vzhľadom v sociálnej situácii na strane žalovaných, ich nepriaznivej finančnej situácii, pričom poukázal na vyhlásený oddlžovací konkurz na žalovanú 2/ dňa 28. 12. 2019 a v minulosti aj na žalovaného 1/.

12. Proti tomuto rozsudku, v celom rozsahu, podali žalovaní 1/, 2/ z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhali jeho zmeny spočívajúcej v zamietnutí žaloby, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

13. Žalovaní rozsudok okresného súdu považovali za nezákonný, z dôvodu nerešpektovania Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ľudských právach a Zmluvy o Európskej únii, únijného práva.

14. Namietali, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s ich právom na ochranu podľa § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako osoby oprávnenej mať vec (sporný byt) u seba. Odvolávali sa na právo na obydlie a právo na ľudskú dôstojnosť. Uviedli, že majú právo na obydlie aj vo vzťahu k nehnuteľnosti, ktorá im nemusí patriť ako vlastníkom. S predmetnou nehnuteľnosťou majú dostatočnú a nepretržitú väzbu na to, aby bol na účely čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobodách považovaný za ich „obydlie“.

15. Podľa žalovaných bolo povinnosťou súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o poskytnutí súdnej ochrany subjektívnemu právu účastníkovi občianskoprávneho vzťahu vyhodnotiť aj požiadavku, aby výkon tohto subjektívneho práva bol v súlade s dobrými mravmi. Poukázali na čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky zakotvujúci ochranu obydlija. Zásah v podobe vypratania podľa žalovaných nespĺňa požiadavku primeranosti, preto považujú žalobu žalobkyne za nedôvodnú a neprípustnú.

16. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaných nevyjadrila.

17. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), čo do prvého a druhého výroku aj proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a tento v poradí prvom a druhom výroku podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil. Odvolanie žalovaných čo do tretieho výroku, ktorým súd návrh žalovaných na prerušenie konania zamietol, podľa § 386 písm. c) ako neprípustné odmietol.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalovaných a obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, spôsobom zodpovedajúcim kontradiktórnej povahy konania, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne i správne právne posúdil. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k rozhodujúcim skutočnostiam jasne, zrozumiteľne a logickým spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami relevantnými pre rozhodnutie. Odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť dôvodov, pre ktoré súd prvej inštancie žalobe vyhovel a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Odvolanie žalovaných vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, keď žalovaní v odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti, s ktorými by sa nebol vysporiadal už súd prvej inštancie a ktoré by mali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

19. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a v nadväznosti na odvolacie námietky žalovaných odvolací súd uvádza, že v posudzovanom spore sa žalobkyňa domáhala vypratania nehnuteľností evidovaných na LV č. XXX, k. ú. E. (rodinný dom súp. č. XXX a pozemok KN-C parc. č. 882) v rámci ochrany svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci proti žalovaným ako tým, ktorí do jej vlastníckeho práva neoprávnene zasahujú, a to tým, že v predmetnej nehnuteľnosti bývajú a túto užívajú napriek tomu, že im k tomu nesvedčí žiaden právny dôvod. Takúto žalobu predpokladá ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré poskytuje vlastníkovi ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje. Vlastník sa v zmysle uvedeného ustanovenia môže predovšetkým domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje. Takéto oprávnenie má podľa druhého odseku citovaného ustanovenia aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba.

20. Žalobkyňa v konaní preukázala svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam a v konaní zároveň nebola preukázaná existencia právneho dôvodu užívania nehnuteľností žalovanými. Žaloba žalobkyne o vypratanie nehnuteľností bola preto dôvodná.

21. Žalovaní v odvolaní namietali nevysporiadanie sa súdu prvej inštancie s ich právom na ochranu podľa § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka, avšak žalovaní v konaní netvrdili ani nepreukázali oprávnenie mať vec u seba. Ust. § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka poskytuje ochranu len tomu, kto má vec u seba oprávnené. Posúdenie otázky oprávnenia mať vec u seba pritom zahŕňa aj prvý odsek uvedeného ustanovenia, keďže umožňuje vec vydať len vtedy, ak sa zdržuje neprávom. Ak by teda súd prvej inštancie zistil, že žalovaní zdržujú sporné nehnuteľnosti oprávnené (t. j. mali právo mať vec u seba), nemohol by vlastníckej žalobe podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyhovieť. Právom mať vec u seba nie je v kontexte okolností prejednávanej veci samotné právo na obydlie, ani nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ani nedotknuteľnosť obydlia nie je totiž absolútna, čo plynie z toho, že zákonom možno dovoliť zásah do nedotknuteľnosti obydlia v prípadoch, keď je to nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných. Jedným zo zákonom ustanovených zásahov do nedotknuteľnosti obydlia je teda aj vypratanie nehnuteľnosti, v ktorej má dotknutá osoba svoje obydlie, na základe vlastníckej žaloby podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka (poskytujúcej ochranu vlastníckeho práva vlastníka nehnuteľnosti). V danom prípade vlastnícke právo žalobkyne má legitímny nárok požívať súdnu ochranu, keďže vlastnícke, a s tým spojené užívacie právo, žalovaných k predmetným nehnuteľnostiam zaniklo a nehnuteľnosti užívajú bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Zásah do práva žalovaných na ochranu obydlia sleduje legitímny cieľ, ktorým je umožnenie výkonu vlastníckeho práva ich novému vlastníkovi a je nevyhnutným riešením v záujme dosiahnutia tohto legitímneho cieľa.

22. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj námietku žalovaných o povinnosti súdu prvej inštancie vyhodnotiť aj požiadavku, aby výkon tohto subjektívneho práva bol v súlade s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie sa totiž uvedenou požiadavkou zaoberal, ako to jednoznačne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (bod 13. a nasl. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia).

23. Pokiaľ ide o právo na obydlie, uvedené právo je v kontexte s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, či Európskeho súdu pre ľudské práva, právom základným, no jeho ochranu nemožno považovať za bezhraničnú, keď povinnosťou súdu je vychádzať z preukázaných skutočností rozhodných pre posúdenie danej veci. V prípade žalôb o vypratanie, kedy dochádza k stretu záujmu subjektu uplatňujúceho ochranu svojho vlastníckeho práva (čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a záujmu vypratávaného subjektu, u ktorého sa môže za určitých okolností javiť jeho vypratanie za neprimerane tvrdé, keď predmet vypratania predstavuje jeho obydlie (čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky), je pre posúdenie, či výkon určitého práva alebo povinnosti je či nie je v rozpore s dobrými mravmi, náležité posúdenie záujmu vlastníka uplatňujúceho ochranu svojho vlastníckeho práva (vo vzťahu k vypratávanej veci) a na druhej strane záujem vypratávaného subjektu. V rámci posúdenia toho, či výkon určitého práva alebo povinnosti je či nie je v rozpore s dobrými mravmi, je potrebné skúmať, či žalobca sleduje legitímny cieľ, či sa domáha vypratania nehnuteľností v súlade so zákonom a či vzhľadom na okolnosti prípadu možno odoprieť ochranu vlastníckeho práva žalobcovi, ak vypratanie nehnuteľností by bolo možné považovať pre žalovaného za neprimerane tvrdé.

24. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie v rámci posudzovania výkonu práva žalobkyne s dobrými mravmi a primeranosti dotknutých nárokov prihliadal na osobité okolnosti prejednávanej veci, hodnotil sociálnu situáciu žalovaných, ako aj okolnosti podania žaloby, vrátane času, po ktorý žalobkyňa nemohla svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam realizovať. Prihliadol tiež na zamietnutie žaloby žalovaných, ktorou sa domáhali určenia neplatnosti dražby a nepreukázanie, že na strane žalovaných existujú objektívne prekážky brániace im po takú dlhú dobu zabezpečiť si iné bývanie, dosiahnutie vyšších príjmov či nepreukázanie snahy o usporiadanie vzájomných vzťahov so žalobkyňou. Vyhodnotiac uvedené skutočnosti súd prvej inštancie nezistil dôvod pre aplikáciu ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a odopretie ochrany vlastníckeho práva žalobkyne. Žalovaní závery súdu prvej inštancie v tomto smere v odvolaní žiadnym spôsobom nenamietali.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a závery odvolací súd rozsudok okresného súdu v poradí prvom výroku, ktorým uložil žalovaným povinnosť vypratať nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, k. ú.

E. a v poradí druhom výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, a ktorý je vzhľadom na úspech strán v konaní v prospech odvolateľov, ako vecne správny potvrdil.

26. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaných čo do výroku, ktorým súd zamietol návrh žalovaných na prerušenie konania, ktorý výrok má povahu uznesenia, toto musel odvolací súd ako neprípustné odmietnuť.

27. Z ust. § 355 ods. 2 C. s. p. vyplýva, že odvolanie je prípustné len proti uzneseniam, pri ktorých tak ustanovuje zákon. Uznesenia, proti ktorým je odvolanie prípustné Civilný sporový poriadok formou taxatívneho výpočtu vymedzil v ust. § 357 C. s. p. Proti akémukoľvek inému uzneseniu (pokiaľ tak neustanovuje osobitný predpis) nie je odvolanie prípustné.

28. Jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, je v zmysle § 357 písm. n) C. s. p. i uznesenie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164. V preskúmvanej veci však okresný súd v poradí tretím výrokom napadnutého rozsudku rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (t. j. konanie neprerušil), pričom ust. § 357 Civilného sporového poriadku prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu neustanovuje. Keďže prípustnosť tohto opravného prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania je v dôsledku jeho neuviedenia v ust. § 357 C. s. p. ex lege vylúčená, musel odvolací súd odvolanie žalovaných v tejto časti podľa § 386 písm. c) C. s. p. odmietnuť.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalobkyňa, a to v celom rozsahu, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)